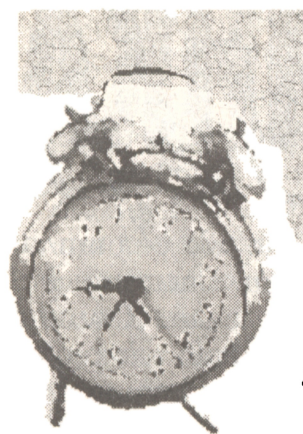

БУДИЛНИЧЕ ЖАНТАЗЛИЦИ

детска притурка

В първото царство на Земята имало вълшебна гора. В нея ставали чудни неща и затова ще ви разкажа за някои така, както на мен ми ги разказаха.

СЛАВЕЯТ

В гората живеело едно малко славейче, но надарено с най-сладък гласец. Птичето се появявало на всеки пътник, минаващ през гората и който, изморен от дългия път, неволно казвал: „Уморих се“. Едва изговорвал тези думи и човекът бил запленил от най-нежни песни, които прогонвали умората му и изпълвали сърцето му с радост. А когато се олеждал да види откъде се разнасяли тези омайващи звуци, съзирал славейчето. Щом птичката отлетявала, пътникът бодро продължавал пътя си. Мълвата за чудния славей бързо достигнала до владетеля на тази страна. От години царят бил уморен от държавните дела и мъка изпълвала сърцето му за неговата дъщеря, която далече бил омъжил. Събрал той голяма свита и тръгнал да види чудото. Каляската му се движела по мекия зелен килим от трева и цветя. Дрямка налягала царя, но той се стряскал и зорко се олеждал наоколо, за да съзре това, за което е дошъл. Цял ден обикаляли гората надлъж и нашир, но от славея - нито следа. Ядосал се владетелят как може тази птичка да не се покаже пред господаря си. На следващия ден изпратил войската да го дири, но славеят пак не се явил. След това гласатаи, бързоходци гласовити из цялата страна разгласили, че този, който птицата улови, богато ще бъде възнаграден. Мнозина си опитали щастието, но никой не запомнил, че тя се появявала само при една-едничка дума: „Уморих се“, така че никой не успял. Легнал господарят болен, скуката го навестила. Единствен лек за него е славея да му намерят. Отчаяните придворни решили писмо до царската щерка да изпратят. Щом принцесата получила лошата вест, веднага тръгнала на път. Дълго пътувала тя с преданата свита и най-сетне

пристигнала в бащино царство. Но преди да доближат двореца трябвало да минат през вълшебната гора. Умислено царкинята в каляската пътувала, сърцето ѝ като птиче от мъка по татко ѝ се свило. Ако не бил един немурен слънчев лъч, който се заплел в косите ѝ, тя нямало да разбере от каква природна красота е била заобиколена. Лъча в шепа уловила и за да се разведри от тъжни мисли, решила от каляската да слезе. Тръгнала сама по горските поляни сред вековните дървета. Тревата галела нежните ѝ нозе, играел си вятърът с косите ѝ, а цветята сами се навеждали към нея щом протегнела ръка. Зарадвала се на слънчевите лъчи, които се криели в тревата, минавала през храсталаци, които щом я видели разтваряли клони, за да не я наранят. Среждала пухкави катерички, които държали в лапичките си златни орехи, видяла бели зайчета със сребърни лисичета да си играят. Пила вода от едно малко езерце, в чиято сребристосиня вода плували малки златни рибки. Царкинята се почувствала замаяна от чудните неща, които срещнала по пътя си, но дошъл един момент, в който крачетата ѝ се уморили, тя промълвила: „Уморих се“ и седнала на един пън, за да си почине. В този миг се разнесли прекрасни трели, които умората и разнесли и момичето се заслушало в славеевите песни. Но една от песните на славея била така тъжна, че тя мигом се сетила закъде е тръгнала. Бързо скочила, благодарилла от сърце на малката птичка, хукнала при своята свита и скоро пристигнала в двореца. Като светкавица принцесата минала през царските покои и до леглото на болния си баща коленичила. Галовно положила своята глава на неговата ръка и му заговорила:

- Мили татко, какво замъчило е твоята душа, кое е прекършило твоего здраве?

- Мое дете, моя малка светлинка, мъка ме изгаря по славея чудесен, надарен с най-вълшебни песни.

Търсим го от дни и нощи, но той незнайно къде се скри. От години чакам някой да ме развесели и чувствам, че само този славей може да го стори.

- О, татко, само това ли е наскърбявало твоего сърце? Този час ще те отведе при него.

Скочил царят от леглото и се отправили към гората. С каляката час-два там обикаляли, но славеят никакъв го нямало. Досетлива била царската дъщеря и помолила своя баща:

- Скъпи татко, да слезем и да се поразходим. Така ще видиш и ти горските красоти и може би славея да срещнем.

Хванал царят дъщеря си за ръка и тръгнали пеш по пътеки и през поляни. Тревата галела нозете им, слънцето целувало лицата им. Вървели опиянени от прелестните чудотности по пътя си, че забравили за какво са тръгнали. Но се изморили и седнали да си починат с думите: „Уморих се“. И ето, че славеят се появил и заплел. Забравил владетелят умората и болестта си и унесено се наслаждавал на приятните звуци. С всяка минута като че ли нови сили му идвали и радост изпълвало неговото сърце. С последната си песен птичето им напомнило за какво са дошли и изчезнало. В настъпилата тишина владетелите се пробудили като от сън и щастливо усмихнати се върнали в двореца. Царят изпратил с големи почести своята лечителка за нейното царство. Вече здрав и бодър продължил да ръководи царството си и само когато го налегнали тревоги и скука сковавала сърцето му, тръгвал по горските пътеки, за да срещне своя славей.

Димитринка
Павлова

